

Aşkın Gözleri Alihan Altıtaş

– Alihan A. · 16 Nisan 2019

AŞKIN GÖZLERİ (ruh suretlerinde kalbimin yelkenleri)

Cemile gözyaşları içinde elindeki mektubu düşürdü. Satırlar sanki bir hançer gibi yüreğine saplanmıştı. Yanındaki koltuğa kendini öyle bir bıraktı ki Cansız bir et parçası gibi düşüyordu. Kalbindeki acı boğazına saplanıyor ciğerleri acıyordu. Bağırarak istedi fakat bedeni bile ona isyan ediyordu bağıramadı.

Gözlerinden damla damla ruhundaki aşk akıyordu.

Hal bu ki Tarık'ı ne kadar çok sevmişti. O mavi üniformasının içinde gökteki bir yıldız gibi parlıyordu sevdiği adam. Tanıştıkları günü hiç unutamazdı. Rütbeli subayların gittiği o meşhur "Güneş Lokali"nde görmüştü ilk olarak. Mavi gözleri şimşek gibi keskin bakıyordu. Diğer subaylara benzemiyor kimseye çapkınca bakışlar atmıyordu. Cemile kalbinin duracağını hissetti. Tarık kendi halinde yemeğini yerken tam karşı masasına oturdu. Cemile o mavi gözlere bakmaya kıyamıyordu her bakış kalbine bir elektro şok gibi darbeler vuruyordu. Kız arkadaşı ile birlikte okuduğu "erkekleri tavlama sanatı" mecmuasındaki tüm taktikleri bir anda unuttu. Şaşkın şaşkın sadece gülümseyebiliyordu. "Ah şaşkın kız" diye iç geçirdi. İçinden tekrar ediyordu "aptal gibi görünme düzgün gülümse. " Bu şaşkın, şirin yüz Tarık'ın da dikkatini çekti. Yemeğini bitirip peçetesiyle ağzının kenarını silerken tatlı bir gülümseme attı. Belli ki bu acemi güzel bakışlar aradığı bakışlardı. O an bir şimşek sesi tüm romantizmi bozdu. Damlaların pıtırıtısı binayı vurmaya başladı. Sonbahar yağmurları iyice şiddetini arttırıyordu. Adam masadan kalktı Cemile'ye doğru yavaş adımlarla yürümeye başladı. Cemile umutsuzca başını eğdiği masadan bakışlarını kaldırdığında ona doğru gelen mavi üniformalı yakışıklıyla göz göze geldi. Tarık kıza yaklaşır " hava çok yağmurlu isterseniz sizi evinize kadar bırakabilirim "dedi. İşte o andan itibaren başlayan güzel arkadaşlıkları üç yıl süren aşka yelken açıp mutlu günlerin kapısını aralamıştı. Cemile kendini o kadar mutlu hissediyordu ki adeta kanatları gözükmeyen bir kuş gibi göklerde uçuyordu. Tarık görev dönüşleri motoruyla Cemile'yi alıyor sahil kenarında tatlı sohbetler yapıyorlardı. Bir akşam Cemile yine Tarık ile buluşmak için tek katlı şirin evinden çıktı. Patika yolu ıslık çala çala iniyordu. Kalbindeki aşk gözlerine vuruyor pırl pırl parlıyordu. Saatine baktı "bu disiplinli adam hiç gecikmezdi" diye iç geçirdi.

Yarım saat sonra motorun sesini yolun başından duyduğunda oturduğu duvardan inerek Tarık'ın motoruna doğru koşmaya başladı. Adamın yüzü buz gibiydi. Anlam veremedi sonunda dayanamadı "Ne oldu sevgilim "diye sorduğunda ise Tarık tek bir kelime edebildi. "Savaşa gidiyorum"...Tüm gece deniz kenarında tek kelime etmeden sessizce birbirlerine sarılıp geçirdiler. Albay Tarık ve taburu Kore'ye destek kuvvet olarak gönderiliyordu. Aylarca bu yüzden eğitim almışlardı. O gün geldiğinde ise ıslak vedalar, gözü yaşlı sevgililer anneler ve babalarına sarılmaya çalışan çocukları geride bırakan askerler bir bir büyük tayyarelere biniyordu. Tarık da Cemile'ye Hasret dolu sarıldı.

Beş ay geçmişti. Cemile her gün uyandığında ajansları takip ediyor. Bilgi almak için Tabur komutanlığına gidiyordu. Bu ay mektup da gelmemişti. "o kadar uzak yoldan nasıl çabuk gelsin"diye kendini avuttu. Komutanlıktan Tarık'ın arkadaşı Murat Albay'a gidiyor içini döküyordu. Gerçekten yüreği çok iyi bir

insandı Murat Albay herkese yardım etmeye çalışan nadide subaylardandı. Tarık'tan haber alır almaz haber vereceğine hatta bizzat mektubu elleriyle evine getireceğine söz verdi. Cemile'nin ruhuna su serpilmişti. Aylar yılları kovalıyor Cemile sevdiği adamdan haber alamıyordu. Bir akşam saati balkonda çay içerken karşıdan Murat Albay'ın apartmana doğru geldiğini gördü. Kalbi heyecanla çarparak kapıya doğru yürümeye başladı. Murat Albay'a sarılarak "mektup mu var " diye sevinçle haykırdı. Murat Albay içerisinde yazılanları bilircesine gülümsemeye çalışsa da pek beceremedi. Cemile gözyaşları içinde mektubu düşürdü. Satırlar sanki hançer gibi yüreğine saplanıyordu. Mektup Tarık'tan gelmiş satırlarda ayrılmak isteği yazıyordu. "Bensiz daha mutlu olacaksın "diye bitiriyordu. Nasıl mutlu olabilirdi ki onu böylesine delice severken. Ama bu işte bir yanlışlık vardı yazı Tarık'ın yazısına hiç benzemiyordu. Murat Albay tam kapıdan çıkacak iken koluna bir çift el yapıştı. "Bana doğruyu söyle Murat neler oluyor " diye haykırdı. Murat hüzünlü gözlerle başını çevirdi. Bu hareketten güç alan Cemile daha da üstüne gitti "Bu yazı Tarık'ın değil kim bu kötü oyunu oynayan " Murat Albay kafasını kadına doğru çevirdiğinde Cemile'nin tüm göz kalemlerinin yanaklarına doğru şeritler halinde aktığını gördü. "ne olur doğruyu söyle " Murat Albay adımlarını hızlandırdı ve Cemile'nin dizlerinin üzerine doğru düştüğünü fark etmedi. Yolun ortasına geldiğinde durdu. Arkasına döndüğünde Cemile'nin kanayan dizlerini ve yerdeki halini gördü. Dayanamadı yanına gitti cebinden çıkardığı mendille kadının dizindeki kanları sildi. Kelimeler boğazında düğümleniyordu. Kısık sesle "Tarık Albayım burada askeri hastanede bu mektubu da bana bizzat yazdırdı...çünkü "Cemile gerisini dinlemeden caddeye doğru koşarak taksiye bindi.Sevdiği adama gidiyordu.

Askeri hastanede sedye yataklar yan yana dizilmişti. Her gün savaştan dönen gaziler akın akın bu büyük merkeze toplanıyordu. Doktor Tarık Albay'ın koluna girmiş sohbet ediyordu. Bandajlarının sıkıp sıkmadığını soruyor kontrol ediyordu. Neredeyse buraya getireli dört ayı geçmişti. Alıştıyordu artık hemşirelerden yardım isteyerek yeni gelen askerlere güç vermek için yanlarına gidip elini tutuyor onlara destek oluyordu. Doktora bahçeye çıkmak istediğini söyledi. Dışarıdan mis gibi bahar kokuları geliyordu. Hemen bir hemşire gelip Albayın koluna girerek bahçeye doğru çıktılar. Hastane kapısının ilerisindeki banka oturduklarında kuş sesleri baharı müjdeliyordu. Hava da artık o kadar soğuk değildi. Oturduğu bankın hemen arkasında bir hareketlilik hissetti. Sağa Sola başını çeviriyor sesleri duymaya çabalıyordu. Cemile o an anladı Tarık'ın göremediğini. Aşkla yanına oturarak elini tuttu. Diğer eli ile gözlerindeki bandajlara dokundu. Tarık sevdiği kadının ellerini yoklayarak sımsıkı sarıldı. Cemile her şeye rağmen dönmüştü. Aşk yine hayata meydan okuyordu.....

08.10.2015

ALİHAN ALTITAŞ